SLOVENEC.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan **15 gld.**, za pol leta **8 gld.**, za četrt leta **4 gld.**, za en mesec **1 gld. 40 kr.**
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto **12 gld.**, za pol leta **6 gld.**, za četrt leta **3 gld.**, za en mesec **1 gld.** V Ljubljani na dom pošiljan veljá **1 gld. 20 kr.** več na leto. Posamezne številke veljajo **7 kr.**
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljà tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanji se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.
Izhaja vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, ob ½6. uri popoludne.

Štev. 169. **V Ljubljani,** v četrtek 28. julija 1887. **Letnik XV.**

Vabilo na naročbo.

„SLOVENEC“,

edini katoliško-konservativni slovenski dnevnik

veljá za Ljubljano pri opravništvu ali v „Katol. Bukvarni“ prejeman:

Za celo leto predplačan	12	gl.
„ pol leta	6	„
„ četrt leta	3	„
„ jeden mesec . . .	1	„

Za pošiljanje na dom se računi 10 kr. več na mesec.

Po pošti prejeman za vse avstrijske dežele pa veljá:

Za celo leto predplačan	15 gl.	—	kr.
„ pol leta	8 „	—	„
„ četrt leta . . .	4 „	—	„
„ jeden mesec . . .	1 „	40	„

Opravništvo „Slovenca“.

Družbe sv. Cirila in Metoda

II. velika skupščina v Trstu

dné 19. julija 1887. leta.

(Konec.)

IV. Kot zadnja točka dnevnega reda bila je: Obisk zabavišča pri sv. Jakopu. In če kedaj, smé se tù reči: Finis coronat opus. Krog petih pohodilo je mnogo gospôde z vodstvenimi udi in načelništvi Tržaških podružnic ta družbin zavod. Na jako zračnem kraji v lepem poslopji je ta mala šola, kakor naznanja zunaj napis: „Otroško zabavišče družbe sv. Cirila in Metoda.“ — Po kamnitih stopnicah, ki so se morale malo pred otvoritvijo napraviti, prišli smo v dve lični sobi, odmenjeni „zabavi in poduku“. V šolski sobi je na eni strani lična podoba družbinih zavetnikov sv. Cirila in Metoda, ktero je zabavišču daroval msgr. Debeljak, poseben prijatelj šolske mladine; na drugi pa lepi sliki Njih Veličanstev cesarja Franca Josipa in cesarice Elizabete; po stenah pa še nekaj drugih šolskih uzorcev. Ko so bili gosti zbrani, prične se kratka skušnja. Vrtnarica Justina Michelli pozove otročiče, naj vstanejo ter molijo. Po ljubki molitvici in Očenašu ter češčeno Mariji učiteljica deloma izprašuje otroke, deloma jim razkazuje predmete; vežba jih v kretanji in hoji. Zdaj odgovarjajo skupno, zdaj zopet posamno. In ko jih pozove, naj zapojó, kako se jim razvedré nježna ličica! — A razvedrila so se tudi obličja navzočnim gostom, ko zaslišijo iz čistih otroških grl s táko zavestjo znano pesmico:

„Kor ima srcé,
Zna za dom solzé,
Za slovenske domovine raj.
Zanjo rad živi,
Zanjo hrepení,
Njo, le njo bi ljubil vekomaj.

Čvrst Slovencev rod
Čist prebiva tod;
Oj prijaznost čista tù cveté.“
— — — —

Ni ga bilo več tù hladnega srca. Nek gost mi je djal: V takem duhu je treba odgajati našo mladino. O kako daleč so še zabavišča po naših mestih, kjer se takorekoč še dojenček vzgaja „zweisprachig“, da potem nobenega jezika ne zná!

Želel bi bil v tistem trenutku v tej šolski sobi zbrane imeti vse one „dvojezičnike“ za ljudsko šolo, vse mlačneže in nasprotnike slovenske šole, moral bi bil tudi pri njih zmagati zdravi razum. — Kako so ti ljubki otroci čvrsto odgovarjali, naštevali Vam dneve in mesece, imenovali razne živali, opisavali razne dele drevesa, nazivali cvetlice, s kockami igraje preštevali, pripovedovali o ljubem Bogu, stvarniku vsega tega itd. . . . da je bilo veselje; vsaj so razumeli, kar se jim je pripovedovalo in kazalo. Občudovali smo razne izdelke s črtanjem, z iglami, z raznobarvnimi papirčki itd., vsak gost si je lahko kaj vzel v spomin. In na zadnje so še črvsto zapeli cesarsko pesem, in jako umestno zahvaljeno ter sklenili z molitvijo.

Prvomestnik se obrne proti vrtnarici ter jej očitno čestita na tako lepem vspehu v tako kratkem času (od januvarija 1887. sem); slavnima načelništvoma priporoča še na dalje vstrajati.

Deci pa pravi, naj radi molijo za ljube stariše in dobrotnike, naj bodo ubogljivi ter posebno pazni v šoli, da bodo razveselili gospico učiteljico in vse dobrotnike. — In za sklep jim veli razdeliti še nekaj sladčič in jestvin.

In take nedolžne angeljčke naj bi prepustili v daljno izobraževanje svojim nasprotnikom; ali jih bodo mari oni odgojevali v slovenskem duhu? O delajmo sami za svojo mladino!

Opazujočemu vse to prišle so na misel besede prerokove (Iz. 21. 11.): „Čuvaj, kako je z nočjo? Čuvaj, kako je z nočjo?“ O da bi čuvaj s sv. pismom odgovoril: „Pride jutro!“ Godilo se mi je tako, kakor morda velikemu Preradoviću tedaj, ko je vskliknil — za Jugoslovane toliko pomembni rek:

„Zora puca, bit će dana.“

Ogledavši si še prostorni zavodov vrt za hišo, razšli so se gostje. Nekaj vodstvenih udov ter načelništvo Tržaško šlo se je poklonit nedaleč od zavoda proč blizo cerkve sv. Jakoba stanujočemu vis. č. g. župniku Dragotinu Fabrisu ter mu kot škofijskemu nadzorniku pripororočit zabavišče, kar ga je vidno ganilo in na kar je prečastni tudi obljubil po svojih močeh delovati v prospeh mladega zavoda.

Tako se je II. velika skupščina vkljub plašilu o preveliki vročini, nasprotnikih itd. izvršila srečno in brez najmanjšega nereda. Posebno hvalo zasluži Tržaško načelništvo, ki je poleg drugih mnogih poslov še za to zborovanje vse potrebno oskrbelo. — S prijetnimi spomini so se zopet razšli zastopniki, vsak na svoj kraj; upati se sme, da se je sleherni prepričal, da se z združenimi močmi in kjer so dotični rodoljubi zavzeti, ter ne držé križem rok, dá vendar mnogo doseči; in ravno ta družba ima vse pogoje, da objame v svojem krilu vse sinove in hčere slovenske. Sladka nada nas navdaja, da je zborovalcem padlo dobro zrnce v srce, ki bo vsklilo ter rodilo svoj sad. Da bi jih prešinil pesnikov duh:

LISTEK.

Pismo iz tujine.

27. maja 1887.

Gora Karmel.

Res je, da najlepša v vsej Palestini je gora Karmel, in to že zaradi rodovitnosti; skoraj iz vseh rastlin in sadežev dije neka posebno prijetna vonjava. Dvakrat sem imel priliko opazovati krasen prizor, ko se je zvečer solnce z jasnega neba v sredne morje potapljalo. Tù gori stoji sila ogromno, na štiri vogle zidano poslopje, kakor mogočna trdnjava, ktera je samostan oo. karmelitov. V samostanu prebiva kakih deset patrov in šest bratov. V sredini tega zidanja je lepa, krasna cerkev, posvečena M. D. Karmelski. V 16. stoletji bilo je to poslopje zidano, pozneje od turških fanatikov poškodovano in tudi nekaj podrto in v sedanji obliki prenovljeno še le leta 1827. Akoravno je že v omenjenem samostanu sila dosti sob za prenočišče tujcev, vendar je še drugo poslopje za lučaj od prvega, ako bi slučajno toliko potnikov prišlo, da bi jim moralo za prenočišče služiti. Zraven samostana stoji tudi morski svetilnik, kterega oskrbujejo samostanski ljudje za malo plačo.

Poleg je tudi še več za domače kmetijstvo potrebnega poslopja. Ne ravno daleč od tod vidi se čez morsko zajedo majhno, bolj mohamedansko mestice Akka, ki šteje do 6000 prebivalcev. Pozneje šli smo si ogledat bolj v nižavo tako imenovano „Elijevo preroško šolo“. Ta kraj služil je tudi v poznejših časih za modroslovske šole. Mislil sem si: no, v tako šolo je pa že treba pogledati, da se bom kaj naučil. Res smo stopili najprvo v neko obzidano dvorišče, ktero je nekako v nižini v hrib vdelano prav blizu morja. Že na dvorišči bilo je nekaj živali osedlanih in privezanih, ktere so menda turške šolarje tje prinesle. Pred vhodom v šolo stoji nekaj starih palm. Stopili smo v sobo, ktera je, iz žive skale izdolbena kakih 13 metrov dolga, do 8 metrov široka in kakih 6 metrov visoka; tudi klopi v sobi so vse tako vdolbene. Notri bilo je okoli 30 Turčinov in Grkov, ki so s svojimi glavami steno tako že obdrgnili in vdolbli, da so se jim glave notri skrile. Ko so se nekteri čez kakih 5 minut okoli obrnili, bili so tako zavedni in modri, da so znali prav dosti svojim poslušalcem razlagati, menda tudi o prihodnosti?!

Mi pa smo plačali navadni „bakšiš“ in se odpravili dalje na desno in levo po hribu, po samotni morski obali, kamor je morje svoje penaste valove metalo v znožje hriba in izmetalo več kosov tako imenovane morske gobe in školjk; tukaj si lahko vsak bolj male školjke brezplačno nabere. Gredé nazaj po hribu videli smo mnogo majhnih izdolbin, ki so prej bile stanovanje puščavnikom. Ker pa je parnik že v luko prijadral in stojí tukaj le nekaj ur, treba je bilo našo raztreseno mavho skupaj spraviti in se na odhod iz Palestine pripraviti. — Trčili smo še s črno ciprsko kapljico, ktera je vse jedno boljša, kakor naš „Dolenjec“, ter odšli navzdolu po stezici kake pol ure do Kajfe, ter si pri parobrodskem uradu preskrbeli pismeno dovoljenje za II. razred na parobrodu do sueškega prekopa. Ko smo že stopili na kraji v male čolniče, kričalo je vse: „Bakšiš, bakšiš!“ Roke je stegovalo staro in mlado, misleč si: Bili ste v naši deželi, odkupite se. Mi pa smo se hitro odmikali po morski gladini nadležnim mahomedanskim sitnežem, kajti ušesa bila so že uglajena od vednega krika: „bakšiš“. Z Bogom! zgodovinska Palestina s tvojimi nadležnimi prebivalci!

Nad kilometer daleč od obali stal je parnik

„Slovenskim sinovom naj v srce doni,
Da višje dolžnosti in slavnejše ni,
Ko za domovja čast,
Blagor in srečno rast
Delati, dokler naš Triglav stojí.“

Kot zvezdo-vodnico pa si vzemite seboj gaslo, ki se je tedaj soglasno povdarjalo, in ga je že davno pesnik izrazil z besedami:

„Zato mi, Slovenije sini,
Zvesti svoji domovini,
Eno srce bodimo!

Če nam je ljubezen mati
Ino sloga nas pobrati,
Večna bo Slovencev čast!

O evropejskem položaji.

Nenasitljive so angleške želje po tujem ozemlji. Angleži vedno prežé, kdaj zatisne trudne oči bolni mož ob Bosporu. Stegnili so svoje roke po Egiptu, v Bolgariji so z denarjem razširjali svoj vpliv in čakali priložnost, da zasedejo Dardanele kot zapuščino turškega sultana. Kdo bi se bil drznil še pred nekterimi tedni trditi, da se bo Anglija odpovedala Balkanu in Carigradu? In vendar piše „Daily Telegraph“, list sedanje angleške vlade: V Aziji sklenjeni mir bo porodil srčno prijateljstvo, ako ne celó politično zvezo med Anglijo in Rusijo. Da li Turki ali Rusi gospodujejo na Balkanu, nam je vse jedno. Mi z naše strani želimo Rumuncem, Bolgarom in Srbom vse dobro, in naj si volijo kneze po svoji volji. Nismo ob pamet, da se za-nje borimo in jim zagotovimo njihove pravice. To je njihova stvar, a ne naša. Mi se ne smemo zavezati proti Rusiji, ako hoče vladati v Sofiji in Plovdivu. Rusija ima neovrgljivo naravno pravico zahtevati hvaležnost od bolgarskega naroda. Brez ruskih novcev in brez ruske krvi bi danes Bolgarije ne bilo. Mi Angleži, ki za nezavisnost Bolgarije nismo prsta ganili, ne smemo ovirati cara, ako prekorači meje s zahtevo hvaležnosti. Mi v tej zadevi ne moremo zavzeti druzega stališča, kakor Nemčija. Avstrija se naj sporazumi z Rusijo in Bolgarijo. Kakor se med sabo pogodé, potrditi hočemo njihovo pogodbo. Celo vzhodno vprašanje ima za nas samo postranske koristi. Na Balkanu in v Carigradu ima Avstrija svoje koristi in morda tudi Nemčija, ali mi ne. Naše koristi so, kakor Italije ali Francije, le postranske. Nasproti pa imamo mnogo razlogov, da se tukaj sprijaznite Rusija in Anglija. — Akoravno morda te besede ne značijo popolnoma mnenja angleškega naroda, vendar pričajo, da se angleška vlada umiče Rusiji v Aziji in na Balkanu.

V Franciji radikalci očitajo vladi, da je odvisna od Berolina. Vendar sedanja vlada nadaljuje delo svojih prednikov. Zbornica je potrdila nasvet vlade, da se ustanové novi konjiški polki. Boulanger je tirjal 4 milijone za mobilizacijo jednega vojnega kora, sedaj je zbornica dovolila 8 milijonov. Prej ali slej vname se boj med Francijo in Nemčijo. Le previdni možje še zabranjujo krvavo vojsko, ker spoznajo, da se francoska armada ne more še meriti z nemško. Boj pa je neizogibljiv; o tem sta preverjena francoski in nemški narod. Bismarck sam je letos v državnem zboru izrekel to prepričanje. Od zahoda preti nevarnost evropejskemu miru, ne od vzhoda.

Razbila se je trocarska zveza, Rusija se je otresla Bismarkovega objema in se zvezala s Francijo. Na drugi strani stojé Avstrija, Nemčija in Italija. To je najnovejši evropejski položaj, ki se je porodil v zadnjem času in nam ne obeta najboljše prihodnosti.

„Aetna“, ki jadra naravnost do sueškega prekopa, kamor potrebuje kakih 35 ur. Med tema postajama vozi se navadno sila dosti ljudstva na krovu III. razreda, zatoraj je ta postaja prav neprijetna; večinoma se vozijo le mahomedanski delavci. Parnik je zažvižgal v tretje za odhod, in lepa, zelena karmelska gora ostaja brzo za nami. Čez jedno uro vožnje je ogromno zidanje podobno beli sedeči rački na zeleni gori. Kmalu se je jel dan nagibati, in čez nekaj časa ni bilo druzega okrog nas, kakor voda in tema. Zjutraj okoli 6. ure ustavi se parnik precej daleč pred Jaffo za malo časa, da sprejme blago in pošto. Potem se pomaknemo tudi od tukaj, kjer so vedni morski viharji doma in le redko kedaj mirujejo.

Tako jadramo do glavne parobrodne postaje: „Port Suez“; vožnja je trajala neprenehoma 24 ur. Daleč pred luko so narejene ulice po morji; na dnu morja so priklenjeni rudeči železni veliki sodi okoli 50 metrov jeden od druzega, na kterih so luči nažgane, da vidi parnik po sredi voziti. Da se kje na dnu ne zadene, vozi prav previdno, kakor konj skozi ozka vrata.

Politični pregled.

V Ljubljani, 28. julija.

Notranje dežele.

Dvorni svetovalec ***Lienbacher*** celó pri svojih rojakih na Solnograškem nima sreče. „Salzb. Chronik“ mu dobro posveti: „Kdo je še v avstrijskem državnem zboru prav storil g. Lienbacherju? Od velikih klubov desnice nobeden, Slovani gotovo ne in nemški konservativci tudi ne. Trentinski klub? S tem ima Lienbacher toliko skupnih koristi, kakor s Slovani. Nemškoliberalni klubi? Skoraj smo te misli, ker Lienbacher pred njimi črni katoliške koservativce. O liberalcih ne vé ničesa povedati, akoravno napadajo nedeljski mir, versko šolo in zavlačujejo s strastnimi govori delovanje v državnem zboru. Ker Lienbacher vendar ne hvali liberalcev, moramo sklepati, da desnica ne dela prav, levica tudi ne, le gospod Lienbacher je vse dobro storil. Radovedni smo, kaj hoče Lienbacher doseči z napadi na katoliške konservativce? Kdor ne spozná, da z obrekovanjem zaslužnih poslancev dela za liberalce, ta je slep. — In tak mož je v zadnjem času g. Lienbacher.

V nedeljo je mladočeski poslanec grof ***Kaunic*** poročal v Slanem svojim volilcem o delovanji v državnem zboru. Zbor se je razšel in poslancu ni izrekel zaupnice, ker je nastal prepir med Mlado- in Staročehi. Kaunic je grajal zaveznike Čehov v državnem zboru, ker jih ne podpirajo v važnih vprašanjih. Tako so v tekstu na bankovcih glasovali s Čehi le Slovenci, Dalmatinci in Trentinci, drugi zavezniki so glasovali nasprotno. Volilec Marjanko, vrednik „Svornosti“, zahteva, da grof Kaunic vstopi zopet v češki klub. Grof odgovori, da ga niso povabili v novi klub, vsiljevati pa se noče. V klub vstopi, ako vstopijo tudi ostali trije mladočeški poslanci. Dr. Suk je predlagal zaupnico grofu Kaunicu. Pri tej priliki se je pričel prepir, in vladni zastopnik je razpustil zborovanje.

V nemških volilnih okrajih na ***Češkem*** je živahno gibanje. Nemci postavljajo večinoma iste kandidate, ki so lansko leto v septembru zapustili deželni zbor.

Kakor znano, stavila se je že v avstrijski delegaciji resolucija, da se ***vojakom zboljša hrana.*** Vojno ministerstvo sestavlja sedaj proračun za prihodnje leto in se ozira tudi na izraženo željo. Ministerstvo je določilo za večerjo vojakom po 4 kr. za vsakega moža. To bi zneslo na leto 14 gld. 60 kr. za jednega moža in 3,650.000 gld. za celo armado. Ker pa se mora ministerstvo ozirati tudi na domobrance in odpustnike, ki se shajajo k orožnim vajam, znesli bi stroški okoli 4 milijone goldinarjev na leto.

Vnanje države.

Mnogi časniki so pisali, da je princ Koburški naznanil ***bolgarski*** deputaciji, da bo poklical nekaj ruskih častnikov v bolgarsko armado, kedar pride v Bolgarijo. Ta govorica ni resnična, kakor trdi „Nezavisima Bolgarija“. Ta list piše: Opozicija je očitala regentom in ministrom, da so v skrivni zvezi z Rusijo; isto sedaj trdi o princu Koburškem, da ga očrni pred narodom. Princ ni trdil, da pokliče ruske častnike v armado. — „Pol. Corr.“ poroča iz Trnovega: Večina poslancev je zapustila Trnovo, predno je deputacija sporočila o svojem vsprejemu pri princu Koburškem v Ebenthalu. Ko je ministerski predsednik Stojlov 16. t. m. sklical poslance, da jim poroča o vspehu deputacije, sešlo se jih je okoli 30. Stojlov ni ničesa gotovega povedal o prihodu izvoljenega kneza v Bolgarijo. — Turški sultan neki namerava novo okrožnico razposlati vnanjim državam o bolgarskem knezu.

V prisotnosti ***ruskega*** carja in carice so v torek spustili v morje oklopnico „Aleksander II.“ Oklopnica drži 8440 ton in je oborožena s 24 topovi.

Francoski ministri Hérédia, Barbey in Dautresme odpotujejo v Havre, kjer se bo odprl tankarvilski prekop. — Vlada bo v prihodnjem zasedanji predložila zbornici postavni načrt o gradnji velikih poslopij ob Seini in v Hauru. Stroški bodo znesli do 100 milijonov frankov; 25 milijonov je dovolila trgovinska zbornica v Hauru. — Pred kratkim so nekteri francoski časniki trdili, da je nad 90 generalov obljubilo prejšnjemu vojnemu ministru Boulangeru svojo pomoč, ako poskusi državni prevrat. Sedaj pišejo, da si je to govorico izmislil Déroulède, ker je nevoljen, da se ni sklenila francosko-ruska zveza. — Nemčiji sovražni listi poročajo s srditimi besedami, da je nemška vlada v Alzaciji in Loreni odstavila mnogo železničnih zdravnikov in lekarjev, ker so bili preveč francoskega mišljenja. Na železničnih vozovih je vlada odstranila vsa francoska imena.

V ***belgijski*** zbornici je poslanec Fack interpeloval vlado o govoru generala Smissena in zahteval odločno izjavo, da ni žaljena čast zbornice. Vojni minister je odgovoril, da je general Smissen izrekel le svojo bojazen in upe gledé armade, vendar ni bil za to pravi čas in mesto. Vojni minister je to generalu naravnost povedal in upa, da se kaj enacega ne bo več prigodilo.

„Moniteur“ poroča, da so v ***Neapolji*** pri občinskih volitvah zmagali katoliki.

Angleški časniki in nekteri veljavni možjé so še pred kratkim v dolgih člankih in knjižicah svetu odkrivali slabo in žalostno stanje angleškega brodovja ter tožili, da propada angleška moč na morji. O priliki petdesetletnice vladanja kraljice Viktorije zbralo se je mnogo angleških vojnih ladij ob domačem obrežji, kjer so se te dni vršile morske vaje. Časniki so pozabili svojih tožbâ, ponosni so zopet na svoje morske velikane in poveličujejo soglasno Anglijo kot prvo svetovno velevlast na morji. Časnik „Times“ piše: Nobeno drugo brodovje se ne more meriti z našim. Pred brodovjem, ktero ogleduje kraljica v Spitheadu, naj se skrije vsako drugo. Vse vrste vojnih ladij, različne velikosti in z raznovrstnim orožjem so zastopane v naših vodah. Angleški narod smé biti ponosen. Sicer imajo posamezne ladije svoje napake, mnoge pa so najstrašnejše, ktere nosi morje. Takim velikanom, kakor je „Inflexibile“, ni se treba bati nobenega nasprotnika. Tuji narodi zavidljivo gledajo na zbrano brodovje. So ljudje, ki niso zadovoljni z velikimi stroški za armado. Le redko kedaj slišimo tožbe proti našemu brodovju. Naše brodovje je naša obramba. Čuva našo domovino in ne preti nobeni državi. Vsled naravne lege svoje države moramo imeti veliko brodovje, tudi ko bi zgubili vsa svoja vnanja posestva. Kdor vidi danes železne oklepe, velikanske morske trdnjave, mora priznati, da smo mnogo dosegli in da ni oslabela Anglije desna roka. „Morning Post“ piše: Morske vaje pričajo celemu svetu o moči angleške države na morji. In vendar ne vzbujamo pri nobeni državi sovražnega suma. Ni še dolgo, ko so naše brodovje smatrali kot grožnjo. Na srečo je minula mednarodna zavist. Sedanje morske vaje vršé se v času, ko živi Anglija z vsemi državami v miru in prijateljstvu. Anglija nima častiželjnih namenov; njeno brodovje je gotova podlaga mirú. — Salisbury-jevo ministerstvo je od dné do dné v večji nevarnosti, da bo moralo odstopiti, ako mu odrečejo unijonisti svojo podporo. To priznavajo tudi vladni listi in nagovarjajo Hartingtona, da vstopi v kabinet. „Morning Post“, jedini list, kterega čita kraljica Viktorija, nagovarja Hartingtona, naj z nekterimi svojimi tovariši vstopi v ministerstvo. Lord Salisbury je mnogo odnehal v irski zemljiški postavi; vsled tega se je vlada oslabila, zato jo morajo podpirati Hartington in njegovi tovariši. Kakor piše „Morning Post“, pokliče kraljica Hartingtona v Balmoral, ko se vrne iz Škotskega.

V górenjem ***Egiptu*** so prebivalci v velikem strahu, da jih napadejo vstaške čete iz Sudana. Kakor poroča „Pol. Corr.“ iz Kajire, vstaške čete ne bodo še napale górenjega Egipta, dokler si ne podvržejo rodov pri Kasali in Galabatu.

Izvirni dopisi.

Iz Škofje Loke 26. julija. (Raznoterosti.) Danes hočem nektere podrobnosti poročati. — Letošnja učiteljska konferenca za Kranjski okraj se je vršila 16. t. m. v tukajšni deški šoli. Gotovo bo „Učiteljski Tovariš“ o nji obširno poročal, morebiti tudi prinesel od besede do besede obširnišo obravnavo g. Likozarja „o slogi med učitelji“. Zborovanja se je vdeležil tudi okrajni glavar g. Merk. Obédovali so gg. učitelji v Guzeljevi gostilni.

Ker ste o novi maši in o deški šoli že poročali, naj omenim nekoliko o tukajšnji uršulinski šoli. Uršulinke so res konservativne. Skoraj povsod so skušnje odpravili, one pa se jih trdovratno držé. Prav imajo! Skušnje so koristne učiteljem in učencem, naj rekó novošegni pedagogi kar hočejo. Zunanjo šolo je obiskovalo 286 deklic; 67 je bilo pohvaljenih in s Kržičovem „Angeljčkom“ in Zupanovim „Otrok pred tabernakeljnom“ obdarovanih. Pri Uršulinkah je posebno prijetno ogledovati razstavo ročnih del, ktere učenke čez leto izvršujejo. Razvidi se, da odgajajo čast. gospé učiteljice svoje učenke za praktično življenje. Tu vidiš lične nogovice, otročje kapice, odeje, srajčice, predpasnike, robce, vsakovrstne predloge in kar je še take robe. V razstavi notranje šole vidijo se najfinejša dela, posebno bela obleka. Vse za domačo porabo, kar se mora iz praktičnega stališča le odobravati. — Tujcev imamo precej, če prav manj kakor druga leta. Dobiček od njih imajo nektere gostilne; drugi ljudje se pač malo brigajo za nje.

Z Gorenjskega, 26. julija. (Dijaki, učimo se ruskega jezika!) Že je nastopil čas počitnic, da se otresemo za nekaj tednov šolskega prahú in vživamo sveži gorski zrak med domačimi hribi. Res, počitnice so nam potrebne. Vendar popolnoma brez dela tudi med počitnicami duh dijaka ne more biti, če ne mu postane dolgočasno. In še celó vživanje naravine krasote je slajše, ako se mu primeša nekoliko duševnega dela, posebno takega, ki ugaja posameznega nagnjenju. Kakošno knjigo hočemo toraj imeti v roki, sedeč pod košato lipo, kaj naj nas spremlja na sprehode med hladne, zelene bukve? To naj je knjiga ruska!

Večje samozadovoljnosti slovenski dijak ne more vživati, kakor če se naučí ruskega jezika. In kako lahko se to zgodí! Ruščina je naši mili slovenščini zeló zeló podobna, da, veliko bolj je ž njo v sorodu, kakor jezik poljski ali češki, in v nekojih ozirih bolj, kakor hrvatsko-srbski. Nekteri so se pač vstrašili že pisave ruske, namreč cirilice, češ, da je pretežka, ali tega strašila bi se zdaj že vrabci več ne bali Težek je pač ruski naglas, ker zná tako gibčno in nepravilno skakati, kakor naš slovenski, in v resnici se je treba zeló potruditi, če se hoče kdo naučiti ruščine tako, da v tem jeziku gladko govorí in piše. Toda zeló naglo, v jednih počitnicah, se lahko vsak slovensk dijak zgornje gimnazije in realke, tembolj pa višješolec, naučí toliko ruskega jezika, da skoraj brez slovarja bere in razume vse ruske knjige. Sicer pa nikomur ne bode žal, če se bode potrudil malo bolj, ter privadil se tudi ruskega naglasa.

Jezik ruski ima že davno svojo domovino na severu, pa vendar tako milo in mehko doní na uho, kakor bi bil še le ravnokar priromal iz južne in gorke Indije.

Poseben ponos in samozavest navdahneta Slovenca, ko se je naučil ruskega jezika in se spomni, da zdaj se lahko pomeni, rekel bi, v domačem jeziku s 60 milijoni Slovani, bivajočimi po mogočnem carstvu v dveh delih svetá. In, oj, koliko je vredna ta moralna zaslomba v borbi za obstanek slovenskega jezika! Kako prijetna je že sama misel, da nismo tako sami, in da naš jezik ne tóne, kakor osamel drobec v tujem morji. Kmalo bo dozidana železnična črta preko srednje Azije, ktero bode v 15 dneh komaj predirjal brzovlak; in na vseh postajah te neizmerne daljave se bode glasila beseda ruska. In kdo vodi danes v Evropi politike reko, kdo odločuje osodo Bolgariji, Srbiji in Črni gori, če ne beseda ruska? Zaradi tega se tako hitro širi krog veljavnih mož, ki se poprijemajo učenja ruščine, in to ne le v Pragi, temveč tudi v Berolinu in Parizu. V ruščini prihajajo na dan najveljavniše strokovnjaške knjige, ki se nemudoma prevajajo v tuje jezike, in ruska leposlovna literatura se bíje že zdaj za lavorov venec s slovstvi romanskih in nemških narodov. In, glejte, tega krasnega in mogočnega jezika se mi lahko v kratkem naučimo, da čitamo vse ruske knjige v originalu!

Koliko da zná vsem Slovanom koristiti učenje ruskega jezika gledé verskih in političnih odnošajev, o tem posebej spregovorim znabiti prihodnjič. Za danes le rečem: Mladeniči, čas je drag! Sezimo toraj hitro po ruski knjigi, kajti ruski jezik postaja in bode prej ali pozneje postal vzajemni jezik vseh izobraženih Slovanov — cveta 100 milijonnega naroda slovanskega!

Iz Savinjske doline, 24. julija. Bog se nas usmili! Včeraj opoludne privlekla se je nad našo okolico huda ura. Prej, nego smo mislili, jela je rožljati iz temnosivih oblakov debela, rogljata toča — in nam je strla vse upanje, kar smo ga še na polji imeli. Deset minut šla je kar suha in kakor lešniki debela. Z malimi presledki tepel nas je pa ta „ledeni bič“ celo uro. Kdor ni še žita spravil, ga ne bo, ker mu je toča vsega zbila, turšico je polomila in okrehala, češplje, češnje in orehi so okleščeni, da je groza! Koder je grozna šiba vinograde zadela, jih je tudi za veliko let uničila. Nesreča je tem večja, ker se je huda ura skoraj po celi Savinjski dolini raztegnila.

Iz Vitanja, 27. julija. (Pogreb čast. g. Bratanića.) Lani se je imenovanca lotila neka bolezen. Vsled tega je šel v Gradec. Tam je v zavodu bratov-milosrčnikov našel sicer zdravje, pa le deloma, klica bolezni vsahnila ni.

Letos dné 17. junija se je g. Bratanić moral podati v bolniško posteljo. Čez nekoliko ur pozneje so se semkaj pripeljali Njih ekscelenca knezoškof Mariborski, da bi sledečega dné, kakor je bilo določeno, delili zakrament sv. konfirmacije. Visokega gosta smo slovesno pozdravili in vzprejeli pri krasno-opravljenem slavoloku pred šolskim poslopjem. Toda domačemu župniku žalibog ni bilo dano, da bi z nami vred bil priča slavnostnega trenotka. Drugi dan je nadloga nekoliko popustila, da je g. župnik mogel vstati. Ali videlo se je na prvi pogled, da je „ozdravljenje“ bilo prisiljeno. Od tiste dôbe so močí vedno bolj pešale, dokler bolniku ni v nedeljo zvečer ob $^1/_2$6. uri vgasnila luč trudoljubnega in plodonosnega življenja. To je dalo povod, da je ovokrajna dolinica včeraj bila prizor posebnemu žalovanju, sinoči, ko smo telesne ostanke pokojnika izročevali krilu hladne matere zemljice.

K pogrebu je prihitelo 19 duhovnikov in, kar se ob takih prilikah razumeva samo ob sebi, številno ljudstva iz domače fare in iz sosedstva.

V cerkvi je nad krsto govoril njegov dolgoletni prijatelj, prečast. g. kanonik Kosar. Iz govora naj dopisnik posname, da je g. Bratanić kapelanoval na štirih krajih v dôbi 13 let, potem je postal župnik pri sv. Primožu, odtod se je preselil v Podsredo, a leta 1872. je prišel v Vitanje, češ, tukaj sta dva duhovna pomočnika in na ista bi se v starih dneh mogel opirati. Proti izročenim mu duhovnim otrokom je vselej znal zadeti pravi pot, tako, da s farani nikjer ni prišel navskriž. Gotovo to je bilo tudi vzrok, da se župljani niso mogli hitro vzporazumeti, kdo da naj nosi truplo duhovnega očeta. To čast so mu namreč želeli izkazati samo tržani, temu so ugovarjali cerkveni ključarji, rekši, da je v njihovih osebnostih bolje zapopadeno zastopništvo vseh farnikov. Slednjič so vkrenili tako, da je bilo prav za vse strani.

V svoji oporoki se je pokojnik spominjal vseh krajev, kjer je župnikoval, določil je primerne zneske za cerkvene namene in za ubožce. Za Vitanjske siromake je še posebič določil, da se jim na dan pogreba mora razdeliti 30 gold. Glavni dedič je „družba duhovnikov Lavantske episkopovine“ in pa „dijaško semenišče“ v Mariboru. Obema zavodoma je že tudi preje bil velik dobrotnik in podpornik.

Dotične cerkvene obrede izvrševal in sprevod vodil je velečast. g. dekan Gajšek.

Pokojnik počiva na novem grobišči v rakvi, ki jo je dal pozidati njegov prednik, velečast. gosp. Dietrich, ne sicer za naslednika, pač pa za sebe. Toda imenovanec se je 1872 preselil k sv. Martinu pri Slovenjem Gradcu, kjer je predlanskim umrl kot tamošnji župnik in dekan in si je tam oskrbel nov grob. Tako je njegov naslednik v Vitanji dobil pravico do praznega prostora na tukajšnjem grobišči, kjer sedaj pokojnikovo truplo čaka tistega trenotka, ko bode vstalo in z dušo sklenjeno večno služilo Tistemu, kterega slavo je 74letni gospod oznanoval z besedo in vzgledom. — Svetila mu večna luč!

Iz Gorice, 24. julija. („Goriški Sokol“.) Kakor Vam znano, gosp. vrednik, pričel se je danes ob 4. uri popoludne prvi občni zbor „Goriškega Sokola“. Ob določeni uri so prihajali Goričani ter so s svojo vdeležbo omogočili vršenje in izid prvega občnega zbora. Najnatančneje je spolnil za zbor določen pogoj visokorodni grof Anton Obizzi, kteri je takrat pokazal, da ni le z duhom in telom za „Goriškega Sokola“, ampak da je tudi pripravljen povsod in vselej ponuditi društvu krepko svojo roko. Proti peti uri narisal in razjasnil je sedaj bivši osnovalni odbornik pomen in namen „Sokola“ v obče, sosebno pa za nas Goričane. Društveniki so govoru vsestransko pritrdili ter z ogromnimi živioklici nazdravljali prihodnjemu „Goriškemu Sokolu“. Navdušenost bila je splošna. Potem so se prebrala pravila, potrjena po visokem c. kr. namestništvu, ter se je dodalo potrdilo društvene obleke od glavarstvene strani. Za tem se je mnogo govorilo in tehtavalo o vstopnini in mesečnini, kolikor izvršujočih toliko podornih udov. Seveda se je moral vzeti ozir na ude iz okolice. Prav nizki doneski, potrjeni tudi po osnovalnem odboru, so konečno vsem ugajali. Vsekako moramo z malim začeti.

Po kratkem opisovanji dolžnosti in oblasti društvenega staroste in za ta posel in čast najbolj sposobnega in izkušenega narodnjaka, volil se je na prvo mesto enoglasno blagorodni gospod mejni grof Obizzi, ki je tudi splošno zaupanje odobril z odkritosrčno zahvalo in tolažilno vdanostjo. Njegov slučajni namestnik t. j. društveni podstarosta, predlagan je bil po začasnem odboru ter polnoštevilno izbran gosp. Karol Princič, ki se je iz rodoljubja tudi vdal. Društveni tajnik pa je bil proglašen in vsestransko sprejet g. Ognjeslav Habé iz osnovalnega odbora. Mesto blagajnika pa se je izročilo izkušenemu g. Antonu Fonu. V odbor so bili voljeni gg.: Kopač (iz osnov. odbora), Jeras in Pogačnik. Razsodniki pa so po splošni želji preč. g. Dr. A. Gregorčič, Julij pl. Kleinmeyr in N. Drufa. Pregledovalci računov pa so bl. gg.: Andrej Jeglič, Likar in Poveraj. — Društveni učitelji pa bodo opravljali svoj posel društvu na ljubo gospodje: Zavrtanik, Drachsler in pervovodja g. pregledovalec računov Likar. O ostalih manj važnih društvenih točkah bo sklepal v kratkem izbran društveni odbor.

Toraj bratje, društvo stoji na prav dobrih nogah; ergo ni strahu, da koj pogine, če mu naša vsestranska pomoč ne izostane. Bog z vami!

Bivši osnov. odbornik.

Z Goriškega, 23. julija. (Še nekoliko o mojem potovanji; † gosp. Viktor Dolenec.) (Dalje.) Ta odrastek državne železnice je bil izročen javnemu prometu 20. sept. 1876 ter ima še jeden manjši razrastek Rovinj-Kanfanar. Sklenjen z južno železnico in sedaj z novo, 5. julija t. l. odprto železnico Hrpelje-Trst, je Pulj v posrednji zvezi s Trstom, kakor tudi z Dunajem. Kar je pa vsacemu rodoljubu posebno všeč, je to, da je na tej železničui progi Dévač-Pulj tudi slovenski, oziroma hrvatski jezik v číslu. Tako so vožni listki (Fahrkarten) dvojni, pol nemški, pol hrvatski, ali, kar je vse eno, slovenski. Poleg nemškega je zapisano: Osobni vlak, III. (II., I.) razred, Divača-Pulj. 2 for. 50 n. kr. — Tudi hrvatska ali slovenska postajina imena so pisana večidel pravilno, kterih je skupaj s Puljem 15, in imajo v dolgosti 123 kilometrov, ktere preletí hlapon v 3—3$^1/_2$ urah. Ker se je peljal prej tisto noč cesar v Pulj, so bile še vse postaje lepo okinčane; posebno pa je bil okinčan sedaj narodni Pazin, kjer so še vihrale cesarske zastave na zvoniku; med tem, ko so pred par leti pod lahonskim zastopom, ko je šel memo nadvojvoda A., vihrale laške zastave, s čemur so pa lahoni le sebi škodovali! Gotovo že dolgo ni bilo k parnemu stroju toliko vagonov pripreženih, kakor tisti dan; skoraj na sleherni postaji so morali zopet druge vagone priklepati, ker so se potniki čedalje bolj množili, tako, da je bil vlak, prisopihavši v Puljsko postajo, silno dolg. Tù me je počakal prijatelj-sorodnik, s kterim se napotiva proti njegovemu stanovanju na holmcu Zaro, kjer je bilo tudi za-me pripravljeno ležišče; vsaj iste dni bi itak ne bil mogel nikjer drugod dobiti stanovanja. Zavzel sem se pa močno, ko sem videl pred Puljsko postajo sicer mnogo voznikov, a nihče izmed njih ni nam ponujal stanovanja v hôtelih, zato ker so bile sobe in stanovanja v prejšnjih dneh oddane. Kako se je godilo v tistih treh dneh ob navzočnosti presvitlega cesarja, ste že zvedeli iz mojih dveh dopisov v „Slovencu“ in iz drugih časnikov.

Nazaj sem se peljal s parnikom v Trst, ktera vožnja je bila na mirnem morji jako prijetna. Neka zasebna družba ima tri parnike*) za občevanje med Puljem in Trstom, ki vozijo potnike in blago prav po ceni. Tako n. pr. se lahko pelješ iz Pulja v Trst ali nazaj vsaki dan v III. razredu na krovu za 20 kr., ali pa za 50 kr. v II. razredu in v I. za 1 gld., in to veljá, bodisi za eno, ali več, ali pa za vse osmere postaje do Trsta in obratno iz Trsta v Pulj. Je pa še neko drugo društvo z manjšimi parniki, ki vozi še ceneje, v III. razredu namreč se plača le 10 kr., v II. pa 40 kr., bodisi za eno ali vse postaje do Trsta in obratno. Vse to pa izhaja iz nevošljivega tekmovanja! — Vožnja broji osem postaj: Fazana, Rovinj, Orsera, Poreč, Novigrad, Umago, Piran (kjer so znamenite velike soline) in Trst; daljave je 62 pomorskih milj (pomorska milja ima blizo dva kilometra). Pride se pa blizo v 7 urah iz Pulja v Trst; brez postanka bi se prišlo v 6 urah, ker zamudi parnik v posameznih osmerih postajah vsaj eno uro. Za zabavo potnikom na parniku skrbé že laški diletanti s svojim vsiljenim petjem, ali vijolinom in harmoniko, da se tako semtertje zastonj vozijo, ker dobijo od potnikov zato darove vsled njih znane nadležnosti — so namreč sitni kakor klôpi, da se jim mora kaj hoté ali nehoté vreči v beraško mavho! Na parniku se dobiva tudi dobra jed in pijača in še dovolj po ceni. Naletel sem na parniku na več Slovencev,

*) Imenujejo se: „Risano“, „Quieto“ in „Adriana“; prvo ime je ime neke vasi pri Kopru, drugo je ime znane reke Mirne (Quieto), ki se izliva pri Novemgradu (Cittanuova) v morje. Parnik „Risano“ je nov in je bil narejen v Kielu na Holštajnskem za 70.000 goldinarjev pred 5 meseci, kakor sem slišal. Pis.

tudi na nekega višega vojaka, ki mi je marsikaj pravil o vojaških vajah pri Fort-Tegetthoffu na večem Brionskem otoku, ktere je on videl od blizo. Pomorščaki so se neki kaj posebno odlikovali; poskakali so namreč po noči na jeden migljej v morje, ter vlekli po morji na vrvéh urno streljajoče topove (Schnellfeuer-Kanonen), tako, da so posadko, trdnjavske topničarje, presenetili in k nagli predaji prisilili. Cesar je bil vsled tega s pomorsko vojno zeló zadovoljen. (Dalje prih.)

Domače novice.

(**Presvitli cesar**) je daroval pogorelcem v Strohinji 400 gld.

(**Nadvojvoda Albreht**) praznuje 3. avgusta t. l. 70. rojstni dan v družinskem krogu. — 25. t. m. je obiskal trdnjavo v Bolci in Naboretu na koroški meji. Včeraj se je pripeljal v Radovljico. Pozdravila sta ga g. okrajni komisar grof Margheri in g. župan Hudovernik. Nadvojvoda si je ogledal cerkev in grad ter se popoludne odpeljal na Bled.

(**Včeraj voljeni stalni odbor**) „Katoliškega tiskovnega društva“ v Ljubljani ima jutri popoludne sejo, da se vredí.

(**Romarje na sv. Višarje**) popelje poseben vlak državne železnice dné 13. avgusta t. l. iz Ljubljane do postaje Žabnice pod sv. Višarji. Vožnja s posebnim vlakom bo stala v III. razredu tje in nazaj (tour in retour) 2 gld. 40 kr. Romarji se lahko vračajo nazaj z istim vlakom, kteri jim ugaja, ker vozni listi bodo veljavni za osem dni. Vsak romar ima tudi pravico izstopiti na postaji Lesce-Bled, da obišče božjo pot na Brezji ali na Bledu. Romarji se zberó 13. avgusta ob 10. uri dopoludne v stolni cerkvi, kjer bo služil sv. mašo prečast. g. kanonik Urbas, pridigoval bo čast. g. katehet Smerekar. Legitimacije za vožnjo se dobé pri magistratnemu uradniku g. A. Erzinu, v prodajalnici gospé Brus (Štefé) na Stolnem trgu in pri gospodičini Lahajnerjevi v Florijanskih ulicah. Za znižano ceno se bodo izdavale legitimacije le do 3. avgusta zvečer. Kdor se želí vdeležiti romanja, oglasi naj se v pravem času.

(**Ogledali smo si**) že več letnih šolskih poročil, ktera so nam slavna vodstva blagovolila poslati (hvala jim!); morda komu vstrežemo, ako danes kaj povemo o Ljubljanski nemški „schulvereinski“ deški šoli. „Jahresbericht“ jo imenuje čveterorazrednico, a to postane še-le s prihodnjim šolskim letom. Najprej najdemo v tem „Sporočilu“ članek, v kterem nek brezimen pisatelj dokazuje, da tudi to še ni pravo, kar je ukazal dr. Gautsch, da smejo namreč učenci ljudskih šol še-le po končanem 10. letu stopiti na gimnazijo, ampak da naj bi se to godilo še-le po dovršenem 11. letu starosti. Učencev je imela ta nemška trirazrednica koncem šolskega leta 120, izmed kterih je bilo katoličanov 108, protestantov 7 in židov 5. S kakim vspehom so ti učenci zdelali šolsko leto, nam program ne pové; tudi imen učencev nam ne našteje. Morda se „Schulverein“ boji, da bi svet po priimkih ne spoznal, koliko njegovih Ljubljanskih šolarjev je „vollblut-germanov“ in koliko poturčencev. Ti učenci so se v krščanskem nauku podučevali v 1. in v 2. razredu samo po eno uro, toraj prav toliko, kakor telovadbe; nasproti pa je bilo odmenjenih za „deutsche Unterrichtssprache“ v prvem razredu dvanajstur na teden, in v drugem razredu desetur. Kot prostovoljen predmet se je učila tudi slovenščina, dve uri v drugem in dve v tretjem razredu; a žal! poročilo nam samo pové, da je slovenščino učil g. Joh. Sima, pa o tem molči, koliko učencev se je učilo jezika ogromne večine deželnih prebivalcev. Iz tega izvestja tudi izvemo, da to šolo v Ljubljani oskrbujejo v imenu „Schulvereina“ ti-le gg.: profesor Wilhelm Linhart, uradnik kranjske hranilnice Leo Suppantschitsch in nadučitelj Joh. Benda. Šolsko vodstvo se lepo zahvaljuje kranjski hranilnici, ker je za ohranitev te „schulvereinske“ šole za leto 1887. darovalo 4200 gold., in zraven še za opravo četrtega razreda 600 gold. in za učne pomočke ubožnišim učencem 100 gold. — toraj skoraj 5000 goldinarjev za eno leto!

(**Dvorazredna dekliška šola v Kamniku**) je imela koncem šolskega leta v vseh štirih oddelkih 202 učenki; za višji razred je sposobnih 134. Podučevali so na tej šoli gg.: Jernej Čenčič (voditelj), Blaž Muhovec (katehet), in gospica Frančiška Verné.

(**Ormoška čitalnica**) priredí 7. avgusta veliko veselico; čisti dohodek je namenjen družbi sv. Cirila in Metoda. Veselice se bo vdeležilo več pevskih društev. Pri tej priliki se ustanovi tudi podružnica sv. Cirila in Metoda. Posojilnica v Ormoži je sklenila, da daruje družbi kot pokroviteljica 100 gold.

(**Od Pohorja**) se nam poroča: V soboto pred sv. Jakopom prignala se je semkaj čez Dravo huda ura. Čez Lembah vlila se je ploha, mešana z ledinim zrnjem grozne šibe božje. Iz višav se je vlila voda kar v potocih in hudourniki so drli skupaj od vseh strani. Mostovi in brvi so ječale, malo pokanja je bilo slišati in most je zginil v valovih. Vihar je bil pa tak, da je z opeko naložen voz s saboj vzel, opeko po poti raztresel in voz v močvirje zapeljal. Dobro je bilo, da so konje takoj izpregli, ko se je jelo k hudi uri gnati. Tretjina pridelkov je proč.

(**Toča**) vsula se je v soboto po Ziljski dolini na Koroškem in je žito, ki je jako lepo kazalo, popolnoma strla. Sadje je tudi popolnoma uničeno. Zavarovan na pridelke ni bil skoraj nobeden in vsem huda revščina grozi.

(**Novo pošto**) dobili bodo s 1. avgustom v Loki pri Žušmu na Štajarskem, v okrajnem glavarstvu Celjskem. Ta pošta se bo pečala z nabiranjem in oddajanjem pisem, zavitkov in druzega vožnjega blaga in pa denar za poštno hranilnico bo nabirala. V zvezi bo z Pristovsko pošto ob progi Poličane—Podčetrtek, kamor bo vsak dan po enkrat hodila.

(**Tržaški Slovenci**) so v nedeljo popoludne izkazali zadnjo čast pokojnemu rodoljubu Viktorju Dolencu, ki je bil duša narodnega gibanja in delovanja v Trstu. Ker se niso mogli vdeležiti njegovega pogreba — umrl je namreč za nalezljivo boleznijo — zbrali so se zadnjo nedeljo na njegovem grobu, da izrazijo pokojniku svoje spoštovanje, ob enem pa tudi srčno žalost vsled britke izgube. Zbralo se je na grobu do štiri tisoč ljudi; med njimi tudi mnogo vnanjih zastopnikov. Na grob so položili vence: Delavsko podporno društvo, slovanska čitalnica, delavskega podpornega društva ženski oddelek, Tržaški „Sokol“, politično društvo „Edinost“, vredništvo „Naše Sloge“, osobje tiskarne, gospodarsko društvo v Skednji, „Narodna Tiskarna“ v Ljubljani, „Soča“, slov. bralno in podp. društvo in čitalnica v Gorici, Sežanski prijatelji in čitalnica. Tržaški in Skedenjski pevci so pod vodstvom g. Bartlja zapeli Jenkovo: „Na grobih“. G. Ivan Nabergoj solznih očí in presrčnimi besedami vzame slovó od svojega mrtvega prijatelja in prvoboritelja Tržaških Slovencev. Marsiktero oko mnogobrojnega občinstva je rosilo žalosti solze. Ko govornik končá, zapojo pevci: „Nad zvezdami“. Nato stopi pred grob pokojnega Dolenca prijatelj, g. Mandić, ki se v krasni hrvaščini v svojem in v imenu naroda posloví od slovenskega voditelja ob Tržaški obali. Govornikove besede so napravile velik vtis. Pevci so zapeli „Molitev“, in žalostno se je občinstvo razšlo. — Jutri ob 10. uri služi msgr. M. Debelak v cerkvi sv. Antona novega slovesno peto sv. mašo za pokojnega Dolenca.

(**V Istri**) kaže vinska letina jako dobro. Nekteri vinogradniki prodajajo teran, ki visi še na trti, po 6 gold. kvintal. Tudi v Dalmaciji bo dobra vinska letina, ako toča ne uniči upov vinogradnikov.

Telegrami.

Sofija, 27. julija. Kalčev je odpotoval v Carigrad, kjer hoče z Vulkovičem pregovoriti turško vlado, da določno izjavi svoje mnenje o izvolitvi princa Koburškega. Sebranje se neki zopet snide meseca avgusta.

Peterburg, 28. julija. „Journal de St. Petersbourg“ zagovarja v obširnem članku rusko finančno politiko proti napadom nemških časnikov.

London, 28. julija. Na zboru konservativcev je Salisbury zagovarjal egiptsko politiko. V Egiptu je sedaj popolnoma mirno; napredek omike se vedno širi. Salisbury je potrdil konec afganskega mejnega vprašanja.

Umrli so:

26. julija. Albin Sieberer, železniškega sprevodnika sin, 5 mes., Cesta na južno železnico št. 12, božjast. — Alojzij Vidmar, strugarjev sin, 5 tednov, Stari trg št. 20, katar v črevesu.

Tujci.

26. julija.

Pri *Maliču:* Dr. Meyer, rektor, z soprogo, iz Nemčije. — H. pl. Blumfeld, glavni nadzornik, z Dunaja. — Hirschler, Fischer, Bial, Einherr in Sink, trgovci, z Dunaja. — Dr. A. Ausserer, zasebnik, iz Gradca. — Neumann, trgovec, z soprogo, iz Siseka. — D. Ranzinger, iz Kočevja. — E. pl. Vernedav, sodnijski sovetnik, z soprogo, iz Trsta. — Gustav Luzzatto, zasebnik, iz Trsta. — D. Bolaffio, zasebnik, iz Gorice.

Pri *Slonu:* Conte V. Macchi, zasebnik, iz Rima. — J. Kunl, ces. sovetnik in ravnatelj, z Dunaja. — Rud. Buresch, c. k. uradnik, z soprogo, z Dunaja. — Janez Danzer, trgovec, z Dunaja. — Jožef Horvat, duhovnik, iz Eseka. — M. Črnogorevič, trgovec, z soprogo, iz Tuzle. — Ignacij Lengyel, trgovec, iz Ogerskega. — Janez Brdar, trgovec, iz Slavonije. — V. Čarman, dijak, iz Slavonije. — Armin Birmann, potovalec, iz Gradca. — Alojzij Mayr, trgovec, z soprogo, iz Maribora. — Peter Thaler, trgovec, z sinom, iz Celovca. — Ed. Legat, kapelan, iz Lipice. — Petronio in Jaresch, zasebnika, iz Trsta. — Čepkovič in Poschnik, zasebnika, iz Reke. — J. Millautz, trgovec, iz Cirknice.

Pri *Južnem kolodvoru:* Franc Guschitz, potovalec, z Dunaja. — Anton Orthofer, trgovec, iz Linca. — A. Götzl, zasebnica, iz Gradca. — Jožef Sajovic, veleposestnik, iz Koroškega. — And. Röthl, zasebnik, z soprogo, iz Loke. — Alb. Pozzy, trgovec, iz Tridenta.

Pri *Avstrijskem caru:* Ludovik Plesch, trgovec, iz Budimpešte.

Pri *Virantu:* L. Boruvka, učitelj, iz Prage. — F. Chalupecky, zdravnik, iz Prage. — D. Stadler, uradnik, z soprogo, iz Trsta. — Ana Šobar, zasebnica, iz Trsta. — Henr. Dobnick, dijak, iz Maribora. — Magdalena Wolf, posestnikova hči, iz Kočevja. — Janez Nemanič, duhovnik, z Bleda. — Zalokar, posestnik, iz Velikih Lašč.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje zrakomera v mm	Stanje toplomera po Celziju	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
27.	7. u. zjut.	735·20	+19·8	sl. svzh.	jasno	0·00
	2. u. pop.	735·27	+28·0	sr. svzh.	sk. jasno	
	9. u. zveč.	736·47	+21·2	brezv.	n. oblačno	

Jasno in vroče, zvečer nekoliko oblačno, na severu se je bliskalo. Srednja temperatura 23·0° C., za 3·4° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

28. julija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	81 gl. 40 kr.	
Srebrna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	82 „ 80 „	
4% avstr. zlata renta, davka prosta	112 „ 60 „	
Papirna renta, davka prosta	96 „ 50 „	
Akcije avstr.-ogerske banke	882 „ — „	
Kreditne akcije	282 „ 60 „	
London	125 „ 55 „	
Srebro	— „ — „	
Francoski napoleond.	9 „ 95½ „	
Ces. cekini	5 „ 93 „	
Nemške marke	61 „ 62½ „	

Katoliška Bukvarna

v Ljubljani

priporoča sledeče knjige:

Andree, **Allgemeiner Hand-Atlas** in 120 Kartenseiten mit vollständigem Namenverzeichniss. 2. Auflage. 12 zvezkov à gld. 1.24

Caussette, **Manresa für Priester.** Ausführliche Exercitienvorträge. 2 zvezka . gld. 4.03

Deharbe's **Katholischer Katechismus für Kinder** in katechetischer Lehrweise erklärt . . . . . gld. 3.35

Hartmann, **Repertorium Rituum.** Uebersichtliche Zusammenstellung der wichtigsten Ritualvorschriften für die priesterlichen Functionen. 5. Auflage . . . . . gld. 7.44

Lehmkuhl, **Compendium theologiae moralis.** Editio altera . . . . . gld. 4.34

Schepers, **Alfons M. von Liguori** in seiner Mission als Heiliger, Ordensstifter u. Kirchenlehrer . . . . . gld. —.62

Schott, **Die Wunder von Lourdes.** 18 zvezkov à gld. —.25

Izvožno marcno pivo

v steklenicah (28)

dobiva se v pivovarni **Janeza Perlesa** v Ljubljani

v zabojih po 50 steklenic, steklenice z $^{5}/_{10}$ L.

„ „ 50 „ „ „ $^{7}/_{10}$ L.

Izdajatel in odgovorni vrednik Josip Jerič.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.